

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ

Συνιστάμενον υπό τούτ' Υπουργείου της Παιδείας ως τό κατ' εσχάτην παιδικών περιόδων σύγγραμμα, ελήθετε παρασχόν εις τήν χράσιν ημών εκήρυξας και υπό τούτ' Ολοκλήρου Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως, ως ανάγνωσμα άριστον και χρησιμώτατον εις τούς παίδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ : Έτησίαι. άρ. 35. Έξάμηνος άρ. 19. Τριμήνος άρ. 10.

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ : Αγγλίται Γρ. Δ. 50. Άγγλιας, Κύπρου και Λοκρών Άστικιών σελίνια 10. Αμερικησ δολλλάρ. 4. Λοιπών χωρών φράγκα Άλλικά 25. Έξάμηνοι και Τριμήνοι άναλόγως.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΑΡΥΘΗ ΤΩ, 1879

ΙΑΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Άρχίζει τήν 1ην Δεκεμβρίου, άλλ' αϊ συνδρομαί άρχίζουν τήν 1ην ολουδήτουσ μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Όδός Εδουάρδου άρ. 38, κατό τού Βαρθολομαίου

Περίοδος Β' - Τόμος 30ός

Έν Άθήναις, 24 Δεκεμβρίου 1922

Έτος 45ον - Άριθ. 4

Η ΜΙΚΡΗ ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ

[Μυθιστόρημα υπό MARIE GIRARDET]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ' (Συνέχεια)

Τότε ένας άνηχτος πειρασμός τήν τριβέλιζε : να ξεφύγη ξαφνικά τήν επιβλεψη του Ίταλου, να πηδήση τόν φράχτη και να θρασβή έξω, ελεύθερη να τρέξη όσο τής άρεσει.

Οι σκέψεις τής Ζίνας δέν άργοσαν να γίνουν έργα. Ένώ ό κ. Πιτσικάτος τριγύριζε κμαρωτός στό στίβο, άξαφνα είδε κάτι που μπορούσε να τού στοιχίση τή θέση του, κάτι άνήκουστο, κάτι που ποτέ δέν μπορούσε να τού φαντασθῆ!

Ή Ζίνα, με φωνές και με κματωμάς, είχε αναγκάσει τ' άλογο τής να

μό, κι άμέσως σκαδόν πηδάει κι άπό τόν φράχτη σάν τρελλός.

Με τό κματωμά σού χέρι, κνηγά τώρα τή Ζίνα:

Μά πώς να φτάση με τά πόδια του έν' άλογο που εκάλπαζε!

Λαχανιασμένος, ξεψυχισμένος, κι άπαιτισμένος, τρέχει πάντα.

Ξαφνικά, εί βλέπει: Ή μικρή βασίλισσα θγαίνει με τ' άλογο τής άπ' τήν άνοιχτή καγκαλόπορτα τού βασιλικού κήπου!.

Άλοίμονο! Τώρα βρίσκεται μόνη στό δρόμο, χωρίς να κρατή ούτε τούς πιδ στοιχειώδεις τόπους! Φαύγει μακρρά, τρέχει σάν άστραφή!.

Θεσέ μου, τί θα γίνει;

Ό καθηγητής πέφτει σ' έναν μαπάγκο και σκουπίζει τόν ιδρώτα του.

Ύατερα νέα άνησυχία τόν τινάζει: Πρέπει να ειδοποιηση, να φωνάξη βοήθεια...

Τρέχει σού παλάτι, αναγγέλλει τή φοβερή ειδήση κι άμέσως, άπό στόμα σέ στόμα, κοκλοφορεί:

—Ή βασίλισσα έφυγε με τ' άλογο!.. Ή βασίλισσα τόξιασε!.

Ή ειδήση φθάνει ως τ' άδτιά του πρίγκηπος Ροδόλφου, που τρέχει να ιδῆ ό Ύδιος τί συμβαίνει... Κατεβαίνει σού ιπποδρόμιο και και βλέπει τόν κ. Πιτσικάτο, που έχει γυρίσει στόν τόπο τού άτυχήματος, με τό κεφάλι σποφτό και τά χέρια δεμένα.

Στά μάτια τού αντιβασιλιά διαβάζεται ό θυμός.

—Τί τήν κάνετε τή μαθήτριά σας; φωνάζει.

Ό δυστοχιμένος ό Ίταλός, τρέμοντας σόγκορμος, δείχνει κατ'ά τήν άνοιχτή καγκαλόπορτα,

σά να λήη:

—Πάει... πάει!..

Ό πρίγκηψ Ροδόλφος άφίνει να τού φήγη ένα επίθετο πολύ λίγο κολακωτικό.

—Άντι να χάνουμε καιρό με θρήνους, προστάζει ύστερη, τρέξτε σού σταυλο και δώστε διαταγή να μου σελ-

λώσουν τ' άλογο μου και να μου δώσουν και δού συνοδοός...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε'

Ή Εκπαιροφή

Ή Ζινοβλα ώς τούσ θρισκόταν τώρα μακρρά άπ' τού παλάτι. Χοροπηδώντας πάνω σέ άράπικο άλογάκι τής, περνά τούς δρόμους τρήγορη σά σαττα.

Μερικες ζητωκραυγές άκοχγονται σού διάβα τής, μα οι περισσότεροι άπό τούς δηπύους τής δέν τήν έχουν ξαναϊδῆ με στολή ιππασίας και δέν τήν γνωρίζουν.

Κι' ό θμορφος Σαχάλ ξαναθυμάει τούς άτέλειωτους κάμπους τής πατρίδας του και τρέχει φρενιασμένος.

Βγήκει πια άπ' τήν πόλη. Πέρασαν κι' άπό τά προάστεια κι' άκολουθοῦν

Μερικες ζητωκραυγές άκοχγονται σού διάβα τής... (Σελ. 25 στ. γ')

καλπάζω κατευθειαν πρός τόν φράχτη.

Πριν άκόμη ποροσῆ να φτάσει τή μαθήτριά του, ό καθηγητής είδε τ' άλογο να κνήη έν' άντικατονικό πηδημα και, σέ λίγο, Ζίνα και Σαχάλ χάθηκαν άπ' τά μάτια του!

Ό κ. Πιτσικάτος βγάξει πια κρατή, κραυγή γεμάτη εκπατήη, πόνος, θο-

Ή Ζίνα μάτρεψ λουλούδια...

τώρα τούς δρόμους τής έσοχης, κάτω άπ' τόν ησκιο μεγάλων δένδρων.

Έκεινο που θνειρευόταν ή Ζίνα, είναι τώρα πραγματικό: Τρέχει σού δάση όπως όλα τ' άλλα παιδιά, δέν κάθεται να έαξη θπογραφές, δέν είναι φυλακισμένη μέσα στόν κλειστό κήπο, κ.ε.ι.δ.τ. τής περνά άπ' τού μυαλό, εθ-

τε έχει πάνω απ' το κεφάλι της την κορμιά Ροζεμόντ, να επιβλέπει την παραμικρή της πράξη, την παραμικρή της λέξη, την παραμικρή της κίνηση!.. Για ν' απολαύσει καλύτερα τη μαγευτική φύση, να κόβω το κελάδημα των πουλιών και να αισθανθώ το άρωμα των λουλουδιών του άγρου, ή Ζίνα σταματάει τον κελπασμό της. Ο Σαχέλ βηματίζει ελεύθερος; μέσα στη χλόη, όπως λάμπουν άκρη σε μαργαριτάρια οι σταγόνες της δροσιάς.

Ξαφνικά, μια άσπρη πεταλούδα που πετούσε από κλαδί σε κλαδί, έρχεται και σταματά σε μιαν άκρη της σέλλας.

Η Ζίνα, με μια χαρούμενη φωνή, άφινει το χαλιναίρι και πιάνει τα τραγουλιαστά φτεράκια του έντομου...

Κανείς ήχος δεν φτάνει ως τ' αυτιά της μικρής βασιλίσσας, μα ή σιωπή είναι γεμάτη από κρυμμένες ζωές: Σαφές γλυκασμό σε φλοδές των δένδρων, πράσινοι βάρβαροι πηδούν απ' τα χαντάκια, χρυσόμυγες πεσοδύ σε γαλάζιες άστραπές.

Η Ζίνα κοιτάζει μαγεμένη τριγύρω της.

Αλλά, τί ώρα να είναι; Θά πλησιάζει μεσημέρι.

Η μικροβία δέ θ' άκούσει βέβαια τα μακρονά ρολόγια να χτυποδν δώδεκα; μα βλέπει κάτω τον ήσκιο των δένδρων να μαζεδεται προς τον κορμό. Άλλως τε, αν και δέν τ' όμολογεί, το στομάχι της είχε άρχισιν να διαμαρτύρεται.

Μια όπτασία παρουσιάζεται μπρός της: Το βασίλειό οικογενειακό, τραπέζι, το τραπεζομαντήλο και τ' άχριστά πιάσα, που σκορποδνε τις γαργαλιστικές εδωδίες τους...

Τότε απ' όλλες άναζητήσεις, όλες μάταιες, ό αντιβασιλιάς κι εί συνοδοί του ξαναγορίζουν στον πόρο.

Πέρασαν απ' τους δρόμους, όστρα άπ' τα προάστια. Έφασαν μ' έπιμονή όλο το δάσος. Μα φαίνεται πως είχαν πάρει διεδδουση άνείθετη από εκείνη που άκολουθοδσε ή μικρή βασιλίσσα.

Ο πρίγκιψ Ροδόλφος δέν ήθελε να διαδοθ ή δραπέτευση της άνεφιάς του. Γιατό δέν ρώτησε κανένα διαδότη: «Μήν είδες τή βασιλίσσα;»

Έπί τέλους, άποκατωμένος, συλλογίστηκε πως ίσως ή Ζίνα θά είχε γυρίσει στο παλάτι, γιατί είχε χτυπήσει από πολλήν ώρα μεσημέρι.

Με την έλπίδα αότη, ξαναγόρισε απ' τους ίδιους δρόμους, και γρήγορα θρέθηκε μπρός στον έπιβλητικόν όγκο του παλιού πόρου.

Τι άνησυχία όμως κι' έκπληξη, τι τρόμο δοκίμασε, όταν αντίκρουσε, δίπλα στην καγκελόπορτα, τον Σαχέλ να γυρ-

να πηδά σιγά μόνος, με τη σέλλα του άδειανή!

Έρριξε γύρω του ένα βλέμμα: ίσως ή άνεφία του είχε τώρα δά πεζέψει.

Περίμενε να ιδή το πεισματάρικο μουτεράκι της και να κόβω τη χαϊδάριχη φωνή της.

Τίποτα! το άράπικο άλογάκι είχε γυρίσει μόνο, κατόμου! Άραγε είχε ρίξει κάτω τη μικρή ίππεδτρια;

Κατασογγυωμένος, ό πρίγκιψ Ροδόλφος δάζει εις φωνές:

— Η Ζίνα έπεσε! Δίχως άλλα θάναι πληγωμένη!.. Ίσως και σκοτωμένη!..

Ο ένας απ' τους συνοδοδς πήρε το χαλιναίρι του Σαχέλ και μπήκαν στο παλάτι.

Άλλες σκηνές όταν ή πριγκήπισσα Βαλεντίνα κατέβηκε να προδπαντήση την άνεφία της, που νόμιζε πως είχε γυρίσει!

Αντί για τη Ζινοβία, είδε την άδειανή σέλλα του άλόγου, όστερ' άντίκρουσε τη σκοθρωπή μορφή του άντροδς της κι' ή άγωνία της πιά δέν είχε όρια.

— Πού είναι ή Ζίνα; φώναξε.

Άπάντηση δέν έλαθε καμιά. Τότε έβρασε τις φωνές, έθρισε τους συνοδοδς που δέν έκαναν τίποτα, και τέλος έπεσε λιπόθυμη.

Όστόσο, το μόνο που έπρεπε να γίνει, ήταν να εξακολουθήση το φάξιμο.

Σε λίγα λεπτά πήραν καινοδργίες άποφάσεις.

Δώδεκα ίππεις έφυγαν και σκορπίστηκαν στα δάση, για να έξερυνήσουν όλες τις γωνίες. Δυό άστυνομικοί σκόλοι τους συνόδεσαν. Έλπιζαν πως με την ύσφρησή τους, θά κατόρθωναν να θροδν τη χαμένη βασιλίσσα, ή ταδλάχιστο, τι έμμενα απ' αότη...

Κι' ό αντιβασιλιάς έπρόσταζε να τον άκολουθήση μια μικρή άμαξα με πρόχειρο φαρμακείο.

Πάλι έφασαν τα δάση ως την τελευταία γωνία, μα Ζίνα πουθενά!

Μήν την είχε παραδορει ό χείμαρρος; Μήν την είχαν άρπάξει ληστεές, που για λότερα θά ζητοδσαν εκατομύρια;..

Κάθε όπόθεση χωροδσε.

Ο πρίγκιψ Ροδόλφος, σ' άλογό του, ήταν χλωμός κι' έστριβε και ξανάστριβε το μουστάκι του με δάχτυλα νευρικά, πράγμα που σ' ατόν ήταν δείγμα μεγάλης ταραχής.

Κατά τις πέντε τ' άπόγεμα είχαν χάσει σχεδόν και την τελευταία έλπίδα.

Ο αντιβασιλιάς πήρε ένα μονοπάτι που έβγαζε στον κάμπο.

(Έπεται συνέχεια)

ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ ΣΤΟ ΧΩΡΙΟ

Α'

Άχ, ναί, πέρασαν για πάντα τα χρόνια εκείνα! Δέν θά γυρίσουν ποτέ ξανά οι καλές ήμέρες, οι παλιές καλές ήμέρες, που στην ψυχή μας έχουν πάρει όλη τη ποίηση των περασμένων, όλη την όμορφιά των έρεπιών... Πόνοι και χαρές, έλπίδες και δάκρυα, όλα στο λογισμό μας άραζαν γαλήνα και ή σκέψη πάντα τα χαϊδούει, ταναοκαλεύει με όσην εδλάβεια το χέρι μας ξαναπαίρει σε κάποιο σκοτισμένο μαδχι και λησμονημένο συτάρι, παλιά θυμητιά, ξερά λουλαδία, βιβλία πολυκαιρισμένα, φύλλα μισογραμμένα, κίτρινα, — ένδύμια κάποιας ψυχής που δέν χάζρεται πιά τον ήλιο...

Β'

Είναι πολλά χρόνια περασμένα τόσο πολλά που τα δάχτυλα και των δυό χεριών δέν φτάνουν να τα μετρήσουν. Ήταν παραιομένες Χριστουγέννων, όταν ξαφνα, κάποιο βράδυ, ένα γραμμα μās έφερε την άλβερθην είδηση: ή γιαγιά στο χωριό γρήγορα θά πέθαινε και μās έζητοδσε όλους κοντά της αότη ήταν ή τελευταία της θέληση...

Τό ταξείδι ήταν γρήγορο και μελαγχολικό να ήταν τα σύνεφα που σκέπαζαν βαρεία τον ουρανό ή ή έγνοια σου, καλή μου γιαγιά;... Ω, πως δέν έμοιαζε με τα ταξείδια τα καλοκαιρινά τα φωτολουσμένα και χαρούμενα! Καθισμένος τώρα στο παράθυρο του βαγονιού, τρώμαξα να αναγορίσω στή χειμωνιάτικη γύμνα και σκοτεινά τα όμορφα τοπία που, λίγους μήνες πριν, είχα ξαναϊδή να λούζονται στο άλλο φως μās φθινοπωρινής άσης. Τώρα και βαρύν πλάκωνε την καρδιά μας ήταν ό θάνατος που είχε πέσει στα ξεφύλλα δέντρα και μέσα στην οικογένεια μας...

Γ'

Η γιαγιά, μόλις μās είδε, λές και ζωχάνεψε: μισοσηκώθηκε, μās έφίλησε και ξανάβησε στο κρεβάτι, έπαναλαβάνοντας «το νυν άπολόγισ» με λόγια δικά της: «τώρα πεθαίνω εύχαριστημένη...» Για λίγες ώρες είχε ξαναβρή την παλιά της ζωορότητα. Μ' άλιμονο! γρήγορα πάλι θάπαινε την κάτω βόλτα!

Στο μεταξύ εγώ βέβαια μοροδούσα να ιδώ τα παλιά μου λιβέρια. Έτρεξα με όση δύναμη είχα, πρώτα-πρώτα στην αγαπημένη μου θάλασσα: μόλις όμως την αντίκρουσα από το στενόν των περιβολών ψηλά, τα πόδια μου ρέζωσαν στή γή. Άχ, δέν ήταν ή θάλασσα που ήξερα εγώ! περίμενα να την εδρω άτριχύμιστη, γαλάζια, λουσμένη στο ήλιόφωτο, και μπροστά μου άπλωόταν μια θάλασσα θολή, μαύ-

ρη κι' άφεγγη, που το κδμα της έφτανε ως το φράχτη των περιβολών και ξεσποδσε μ' ένα άγριο μούγκρημα.

Έστρεψα τα βήματά μου ψηλά στο περιβόλι: μα όποτε εκεί βρήκα ό, τι ποδόμενα: ούτ' ένα φύλλο πράσινο, ούτ' ένα λουλούδι γυμνές οί-λεμονίες, γυμνές οί μουριές και τα κλίματα. Άχ, ναί... ξεγνοδσα πως τα είχα άφίσει τον άβροστο και τα ξανάβλεπα μέσα στην καρδιά του χειμώνα. Κι' όμως, έπειδή το χωριό μου τώβλεπα ως τώρα μόνο τα καλοκαιρία, άσυναίσθητα στην ψυχή μου είχε σχηματισή ή εικόνα του πάντα λουλουδισμένη, με τη θάλασσα γαλήνη και γαλάζια. Και τώρα άκόμη που φέρονι έμπρός στα μάτια μου την άμορφή του σιλουέτα, έτσι πάντα το συλλογίζομαι: μωρομένο μέσα στις χάρες της άνοιξης. Το μέγεθος του καλοκαιριού. Κι' είδα μόνο μια φορά γυμνωμένο από το βοριά και τότε φλογισμένο από τον Άπριλί!

Μια φωνή με έπληθος από τη βαθιά συλλογή μου μπροστά στο ξερό περιβόλι: ή μαμά με καλοδσε στο σπίτι και πάλι είχα ξεχαστή νομίζοντας ότι μοροδούσα να γυρίσω ως το βράδυ, όπως το κολοκάρι...

Στο σπίτι όλοι γύρω στο τζάκι με ταναμμένα ξύλα, κοντά στο κρεβάτι της γιαγιάς, περάσαμε λυπημένα όλο το άπόγεμα. Κανείς δέν μιλοδσε δυνατά... Εκείνη είχε βαρύνει πάλι. Μόνο δυό τρεις φορές ό θεός ό Γιάννης βγήκε έξω για να περιποιηθ ή ζωα του στο σιάδλο. Όταν μπήκε την τελευταία φορά, κοκκουλωμένος με την χοντρή κάπα του, άπλωσε τα κοκκαλιασμένα χέρια του στο πυρωμένο τζάκι κι' έλεπε σιγανά: «Σά να μού μυρίση χιόνι γι' άβριο το πρωί θά κάνομε χιονισμένα Χριστούγεννα!»

Την άλλη μέρα, άλήθεια, έημέρωσαν Χριστούγεννα.

Δ'

Τό πρωί με έπληθος σχεδόν ημεροάματα ό θεός ό Γιάννης και μού έλεπε: «Σήνω να ιδής χιόνι!» Σηκώθηκα γρήγορα-γρήγορα, πλάνθηα, αν και με κάποια δυσαρέσκεια στο παγωμένο νερό του κορβά, κι' έτρεξα στο μπαλκόνι. Όλο το χωριό, άπλωμένο δόλογυρα στο μικρό κίλπο, χιονισμένο τα σπιτάκια στή σειρά, λευκά, πάλευκα, σαν άσπροι γλάροι που άποστάμένοι από το ταξείδι τους πάνω στις άπέσφαιτες θάλασσες, άκούμπησαν όλοι μαζί στην άμμουδιά, έτοιμοι πάλι να νοίξουν διπλές και τριδιπλές φτεροδγες. Απέναντι, τα βουνά της Ροδμής λευκά και καί κάτω δ' έσός Παρνασσός σκεπασμένος μες σε πυκνά μαδρα σύννεφα. Κι' ήταν μια γαλήνη δόλογυρα άπλωμένη, ή γαλήνη του χωριού, όπως δέν, γυμνωμένη όμορ-

στην ήσυχία ενός χωριού.

Κι' άκουστηκαν τότε από πέρα χωροδόμενες οί καρπίνες από την Παναγία, Σήμερα έγεννήθηκε ό Χριστός.

Άχ, πως ήθελα να πάω κι' εγώ στην εκκλησία! Κοιτά, μαμά, δέν κρυώνω καθόλου; θά πάω κι' εγώ με το θεό. Νά, θάβγη ό ήλιος από εκεί πέρα σε λίγο: ιδες πως λάμπουν οί άκρες των σύννεφων χο-σές!»

Η άδεια δόθηκε, αν και άρκετά δύσκολα, και σε λίγο άντικρύσαμε την εκκλησία μας κοκκουλωμένη με χιόνι, άγνη και κατάλευκη. Έίχαμε άνοιξει δρόμο μέσα στο χιόνι, που είχε ύψωθ ή ένα γόνατο πάνω από τη γή.

Δέν θυμόδμαι ποτέ άλλοτε να γιόρτασα τα Χριστούγεννα όπως τότε έδω. Στις πόλεις δέν καταλαβαίνουμε τίποτε απ' όλη την όμορφιά της θεοσκείας. Στο χωριό όμως... Αν ή θεοσκεία στηρίζεται στο συναίσθημα και ή πίστη πηγάζει από την καρδιά και μόνο από την καρδιά, τότε βέβαια δέν ήθελε τίποτε άλλο για να φουτώση μέσα μου. Από τα παράθυρα της Εκκλησιόλας ξεχόριζαν τα δέντρα, χρυσά στον ήλιο, με βαρεία από χιόνια τα κλώνα. Μέσα όλοι σκυμμένοι εύλαβικά κι' ή φωνή του παπα-Χαράλμπου να ψάλλη με ξεχωριστή γλυκύδα: «Δόξα εν Ύψις τοις Θεοί και επί γής ειρήνη, εν άνθρώποις εύδοκία...»

Άχ, ναί, καταλαβαίναμε καλά, πολύ καλά κι' έμεις έίναμε τα λόγια. Δέν ήταν φράσεις κενές ήταν άλήθειες που τις νοιόθαμε βαθιά στην ψυχή.

Όταν άπόλυσε ή λειτουργία και βγήκαμε, ό ήλιος είχε άπλώσει σ' όλη την άσπρη έκταση του χωριού κι' άντικρύγριζε χιλιάδες χρυσές άναλαμπές.

Ε'

Τό μεσημέρι φάγαμε το σιτυτό άρογι σε τραπέζι στροωμένο πλάι στο κρεβάτι της γιαγιάς. Της τελευταίας της στιγμής μās ήθελε όλη την ώρα σιμά της: ήταν ή στερρή μέρα που μās έβλεπε...

Μετά το φαγητό, δυό ξαδερφοδές μου με πήραν και πήγαμε στο δάσος με τα πεύκα, — τα πεύκα που μες το χιόνι δείχναν άκόμη την πρασιναδα τους άθάνατη. Με πόση χαρά έτρεξα προς τα εκεί ήταν το μόνο μέρος που είχε μείνει άναλλοιωτο από το καλοκαίρι και να που την ώρα εκείνη ή θάλασσα, γαλήνια, φάνηκε άνάμεσα από τα πεύκα, πως είχε όλη την άνοϊξιάτικην όμορφιά και την καλοκαιριάτικη χάρη. Σε λίγο άρχισαμε τις χιονίες μεταξύ μας, έχοντας για προπόγιο καθένας κι' από ένα πεύκο. Γρήγορα άνάγαμε από την κίνηση.

Μά ή γοητεία δέν βάσταζε πολύ: τα σύννεφα, μαζεμένα στο βοριά, άρχι-

σαν να πλάνων, να σκεπάζουν τον ήλιο, ενό πέρα ή θάλασσα έπαιρνε ξανά το άρρωσθημένο σταχί χρώμα της. Άμείως γυρίσαμε πίσω στο σπίτι κι' εκεί κοντά στή φωτιά μαζεμένοι, περάσαμε το βράδυ, άκοήγους παραιομένα και θλιμμένες ιστορίες. Έξω είχε πάλι άρχισιν να χιονίζει.

Μά την άλλη μέρα δέν ήρθαν να με ξεπνήσουν να ιδώ πάλι τη χιονισμένη πλάση. Μόνο με σήμωσαν, δακρυομένοι και σιωπηλοί, μ' έντυσαν και μ' έφεραν να φιλήσω για τελευταία φορά τα παγωμένα πιά — άλιμονο! — χείλη της γιαγιάς. Ύστερα κάποια θεία με πήρε στο σπίτι της: Εκεί, κοντά πάλι στο τζάκι, πέρασε όλη ή μέρα βουβή, θλιμμένη. Έξω δ' ουρανός έξελαινούδσε να πλακώη βαρός.

Σε δυό ήμέρες έφύγαμε δέν μαζέμενε τίποτε από άντες στή θύμησή μου. Τό μόνο που θυμόδμαι είναι ότι την ήμέρα που θά ταξιδεύμα, ό μπαμπάς μ' έκύλησε πάνω στο χιόνι γι' άστέιο: εκεί που γυρίσαμε από το περιβόλι. Θυμόδμαι ότι πάγωσα κι' άρχισα τα κλάματα. Με πήγαγε στο τζάκι, να ζεσταθώ. Μα έλειπε πιά ή γιαγιά να με χαϊδέψη να με τάση ζεστές χυλοπίτες και να μαλώση τον μπαμπά για το κακό του άστέιο...

ΣΤ'

Κάποια Χριστούγεννα πάλι θά ξαναϊδώ το χωριό μου καθισμένο στο μπαλκόνι του σπιτιού μας, άγναντευότας τη θάλασσα θολή κι' άφεγγη και τρικυμισμένη, και τα δέντρα ξεφύλλα, θά ζωντανέψω στή θύμησή μου όλα τα περασμένα χρόνια που πέρασα εκεί πέρα, τις πηλιές καλές ήμέρες, που στην ψυχή μας έχουν πάρει όλη την ποίηση των περασμένων και την όμορφιά των έρεπιών. Μα όποτε ή γιαγιά πιά θά θάβρη, όποτε ό παππούς. Στο κοιμητήρι το μικρό, που βρικόεται πίσω από την Παναγία, νοιμούνται για πάντα τόσοι και τόσοι απ' όσους αγαπήσαμε κι' αγαποδμε.

Κάποια Χριστούγεννα θά ξαναϊδώ το χωριό μου και το πρωί που θά ξεμερώη ή μεγάλη ήμέρα και θάναι όλα γύρω χιονισμένα, κι' ή θάλασσα θά-χι πάλι και από την καλοκαιρινή όμορφιά της, θά με ιδή πάλι ή εκκλησία εύλαβικά άνάμεσα στο ταπεινό πλήθος. Τάχα θά θελήση κι' αότη να ξεπνήση ξανά στα στήθη μου όλη την εύτυχία που άνθιζε τότε, την ώρα που άνάμεσα από τα παράθυρα άγνάντευα τα δέντρα χρυσά στον ήλιο, φορτωμένα χιόνι, ενό μέσα ή φωνή του παπα-Χαράλμπου, με ξεχωριστή συγκίνηση και γλυκα, έψαλλε το Δόξα εν Ύψις τοις Θεοί;

ΑΘΗΝΑΙ ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ
ΧΡΙΣΤΟΣ ΓΕΝΝΑΤΑΙ

Αγαπητοί μου,

ΑΕΙΩ Πάλι, με τὰ μάτια τῆς φυ-
χῆς, τῆ Γέννηση
ἐκείνη, τὸ πα-
λι εἰκόνημα,
ποῦ ὄληρχε, καὶ
θὰ ὑπάρχη ἀκό-
μα, στὸ εἰκονο-
στάσι τοῦ πατρικοῦ μου σπιτιοῦ. Νὰ
τὸ Σπήλαιον ποῦ ἔχει μέσα τὴ Φάτνη.
Νὰ ἡ γλοκεῖα Παναγία μετὰ τὸ γαλάζιο
τῆς φόρεμα καὶ τὸ χρυσοῦ τῆς στεφάνι.
Νὰ δίπλα τῆς ὁ Ἰωσήφ μετὰ τὸ ἀγαθό,
πατρικὸ πρόσωπο, Νὰ καὶ ὁ Χριστοῦ-
λης στὴ μέσα τους, τὸ θεῖο Βρέφος,
δλόγομο, μετὰ τὰ παροῦλά χερὰκια του,
ποῦ τὰ πλύνει μπροστὰ σὰν κάτι νὰ
θέλη νὰ πιάσῃ. Νὰ οἱ ποιμένες, μετὰ
τῆ γλίτσες τους, δλόγορα καὶ νὰ, παρα-
πίσω, τὰ βοῦδάκια, τὰ λογάρια, τὰ γαί-
δουράκια τῆς Φάτνης, ποῦ ὡς καὶ αὐτὰ
πλησιάζουν νὰ προσκονήσουν τὸ νεο-
γέννητο Θεό. Μὰ ἡ ὄραία ζωγραφιά
ἔχει καὶ φόντο. Πίσω ἀπὸ τὸ Σπή-
λαιον, δεξιά, ἀριστερά, φαίνονται βο-
νὰ χιονισμένα, κάμποι, δρομάκια.
Εἶναι νόχτα βαθεῖα, σκοτεινὴ. Ἐνα
μόνο ἀστὲρι λάμπει, μεγάλο, φωτεινό,
ἴσα-ἴσα ἀπὸ πάνω ἀπὸ τὴ Φάτνη. Κι'
οἱ ἀχιτίδες του φωτίζουν πλάγια ἕνα
μονοπάτι, ἀνάμεσα σὰ δονά, ἀπ' ὅπου
ἔρχονται καβάλλα σάλογά τους, ὀ-
δηγημένοι ἀπὸ τὰστρο, οἱ τρεῖς Μάγοι.

Αὐτὴ τὴν ὑποβλητικὴν Γέννηση ἐα-
ναβλέπω, μετὰ τὰ μάτια τῆς φυχῆς μου,
ἐνῶ ἀκούω εἰς γλοκεῖες καμπάνες τῶν
Χριστουγέννων. Κι' ὅπως τότε, σὰ
παιδικὰ μου χρόνια, ἔσαι καὶ σήμερα
μοῦ φαίνεται πὼς παριστάμαι στὸ θαῦ-
μα τῆς «θείας οἰκονομίας»: Ὁ Θεὸς
παίρνει ἀνθρώπινη μορφή, γεννιέται
ἀπὸ μητέρα θνητὴ, κατεβαίνει στὴν
κόσμο, ἔρχεται νὰ διδάξῃ, νὰ φωτίσῃ,
νὰ σώσῃ τοὺς ἀνθρώπους! Ἡ γέννησὴ
του σὲ μὴ φάτνη, ἀνάμεσα σὰ ποιμέ-
νες, δείχνει συμβολικὰ τὸν προορισμὸ
τοῦ θεοῦ αὐτοῦ βρέφους: Ὅτ' αὐτὸς
«πειμὴν». Ὁ καλὸς ποιμὴν ποῦ ἀ-
γαπᾷ τὰ πρόβατα γιὰτ' εἶναι δικὰ του
καὶ δὲν τὰ φτίνει καὶ φεύγει, ἔσαν βλέ-
πει νὰ ἔρχεται ὁ λόκος, ὅπως κάνει
ὁ μισθωτὸς, παρὰ στέκει! ἔκει νὰ τὰ
ὑπερασπισθῇ καὶ ἐτὴν φυγὴ αὐτοῦ τί-
θησιν ὑπὲρ τῶν προβάτων». Ὁ καλὸς
ποιμὴν ποῦ ἔχει καὶ ἄλλα πρόβατα,
ἔσ' ἄλλες σάνες, μὰ ποῦ δὲν ἠσυχάζει
ἀν δὲν τὰ μαζέψῃ ὅλα, ὥστε νὰ γίνῃ
μὴ ποιμὴν μ' ἕνα ποιμένα...

Ναί, γι' αὐτὸ κατεβῆκε ὁ Θεὸς στὸν
κόσμο, γι' αὐτὸ γεννήθηκε στὴ φάτνη
τῆς Βηθλεὲμ ὁ Χριστὸς: Γιὰ νὰ ἐνω-
θοῦν ὅλοι οἱ ἀνθρώποι σὺνομά του,

γιὰ νὰποτελειώσουν μὴ ποιμὴν, μὴ
οἰκογένεια, μ' ἕνα ποιμένα, μ' ἕνα πα-
τέρα: Τὸ Θεὸς τῆς Ἀγάπης. Κι' ὅμως
ἔχουν περάσει ἀπὸ τότε δυὸ χιλιάδες
σχεδὸν χρόνια, καὶ ἀκόμα ἡ ἐνωσὴ
αὐτῆ δὲν πραγματοποιήθηκε. Οἱ ἀν-
θρώποι ἐξακολουθοῦν νὰ ζοῦν χωρισμέ-
νοι, νὰ μισοῦνται, νὰ ἐχθρεύονται,
νὰ ἀλλοσπαράζονται. Κι' ὄχι μόνο οἱ
ἀνθρώποι διαφόρων φυλῶν, ἀλλὰ πολ-
λὲς φορές καὶ οἱ ἀνθρώποι τῆς ἴδιας
φυλῆς, τοῦ ἴδιου ἔθνους, τῆς ἴδιας κοι-
νωνίας. Γιατὶ ἀραγε αὐτὸ; Τῶνιστρο λοι-
πὸν τοῦ Χριστοῦ, ἦσαν ἀπραγματο-
ποίητο;

Κάθε ἄλλο! Οἱ ἀνθρώποι μόνο δὲν
τὸ ἀγκάλιασαν μετὰ τὴ λατρεία ἐκείνη
ποῦ περίμενε ὁ Χριστὸς. Ἀλλὰ θὰ τὸ
ἀγκάλιασσαν καὶ, μὴ μὲρα, θὰ πραγμα-
τοποιηθῇ. Γιατὶ τί εἶναι χίλια καὶ δυὸ
χιλιάδες χρόνια στὴ ζωὴ τοῦ κόσμου;
Μὴ στυμῆ! Κι' ἀν δὲν ἦθε ἀκόμα
τὸ «πλήρωμα τοῦ χρόνου», θὰ ἔρθῃ.
Ὅλα μὰς τὸ λέγει, καὶ μὰς τὸ ἐσβαίω-
νουν. Μὲ ὅλους τοὺς ἀντίχριστους καὶ
τοὺς ψευδοπροφήτες, ποῦ φάνηκαν
ὡς τώρα, μ' ἔλη τὴν ἐκκράτησιν ποῦ
εἶχε κάποιον καιρὸ ἢ διδασκαλίαν τους,
μ' ὅλο τὸν κλονισμὸ ποῦ ἔφρασαν στὴ
θρησκεία τοῦ Χριστοῦ οἱ διάφοροι φι-
λοσοφίαι, — ἐπιστημονισμοὶ, ὀλισμοὶ,
ἐγωισμοὶ, ὑπερανθρωπισμοὶ, — σήμερα
πάλι ἔπασαν ὅλα καὶ τὸ ὄνειρο, τὸ ἰ-
δανικὸ τῶν πιδ ἐκλεκτῶν ἀνθρώπων,
εἶναι τὸ ἴδιο τοῦ Ἐθαγγελίου, τὸ ἰθα-
νικὸ τῆς ἐνωσῆς, τῆς ἀδελφουσύνης, τῆς
εἰρήνης, τῆς ἀγάπης.

Ἄς εὐχηθοῦμε δλόφουχα, — τί κα-
λύτερον εὐχὴ γιὰ τὰ Χριστουγεννα; —
νὰ πραγματοποιηθῇ τὸ γρηγορότερον
καὶ νὰ λείψῃ ἀπὸ τὸν κόσμον τὸ ἀν-
τυχριστιανικὸ θέαμα μὴς ἀνθρωπότη-
τας ποῦ λέγεται πολιτισμένη, ἀλλὰ δὲν
καίει νὰ χωρίζεται σὲ τόσες ἐχθρικές,
ἀλληλομισούμενες οἰκογένειες. Ἄς
εὐχηθοῦμε νὰ γίνῃ ἐπιτέλους ἡ μὴ
ποιμὴν μετὰ τὸν ἕνα ποιμένα. Καὶ προ-
πάντων ἄς εὐχίθοῦμε νὰ ἐτὴν ἢ ἀγα-
πημένη μας πατρίδα ἀπὸ τὴ δεινὴ
αὐτῆ περίστασιν, ἀπὸ τὴ δαστοχία,
ὅπου τὴν ἔρριξε ὁ χωρισμὸς. Χριστὸς
γεννᾷται σήμερον, Θεὸς Βεῖρήνης καὶ
Ἀγάπης!

Σὰς ἀσπάξομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΡΗΤΑ

8

Τὸ καλὸ ποῦ κάνεις,
(Μάλιστα μεγάλο.)
Κοίτα μὴ θελήσῃς
Νὰ τὸ διαλαλήσῃς,
Γιατὶ ἄλλοιὸς τὸ χάνεις:
Ὅλοι σοὶ σάκουνα
(Ὡ, δὲν ἀμφιβάλω.)
Ἔτσι νὰ κουκάσαι,
— Κύρ-ψευτικὸ, σκάσῃς! —
Στὴ στιγμὴ θὰ ποῦνε.

CHFF

Ο ΒΡΑΧΟΣ ΤΩΝ ΓΛΑΡΩΝ

[Μυθιστόρημα τοῦ Ἀναθῆ]
μαίκοῦ JULES SANDZEAU.

Γ'. (Συνέχεια)

«Αὐτὴ τὸν τραβᾷ σὰ μαγνήτης, αὐτὴ
τὸν σκλαβώνει. Μόλις σηκωθῇ, εὐθὺς
θὰ τρέξῃ στὸ παράθυρο, νὰ καμαρώσῃ
τὴ θάλασσά του. Δὲν ἔξερει τί περιέρ-
γος ποῦ εἶναι! Ἀκόμα δὲν ἐπάτησε
τὸ πόδι του σὰ κατὰστρωμα πλοῖου καὶ
ὅμως ἔξερει ὅλες τῆς ναυτικῆς λέξεις
σὰ νᾶταν παλιὸς καπετάνιος. Προλέγει
πότε θὰ γίνῃ τρικουμῖα. Ὁλέγετε πὼς
ἀνόμεια θάλασσα καὶ Στέφανο, ἀνά-
μεσα τοῦ ἀδνοταῦ πλάσματος καὶ τοῦ
ἀπέραντου στοιχείου, ὑπάρχει δεσμός,
συμπᾶθεια, κάποια σχέση μυστικὴ.
Ἄστατο καὶ εὐμετάβλητο ὅπως ἐκείνη,
τὸ παιδί παρουσιάζει τῆς ἴδιας ἀλλα-
γῆς. Ὅπως ἐκείνη εἶναι πότε γαλήνια
καὶ πότε ταραγμένη, ἔτσι καὶ αὐτὸ πὸ-
τε ἔχει τεμπελιά καὶ πότε ζωηρότητα.
Ἡ θαλασσοταραχὴ τὸν ἐξάπτει καὶ ἡ
ἐξαφῆ του πέφτει ὅταν πέφτουν καὶ
τὰ κύματα.

«Δὲν μοῦ ἔξανάκανε λόγο γιὰ τα-
ξείδι; μετὰ τρώει ὅμως μετὰ τὰ μάτια, μετὰ
καϊτᾶζει καλὰ-καλὰ, κάθε φορά ποῦ
ἐλέπει τὸν μᾶρμπα-Λαμπινέτο νὰ ἐ-
τοιμάξῃ τὰ σόνεργά του καὶ τὸ καίκι
του γιὰ τὸ φάρεμα. Τὰ ὄρατα ἐκείνα
καστὰνὰ θιέματα, τόσο τρωφερά, τό-
σο παρακλητικὰ, θὰ μαλάκωναν καὶ
τοὺς βράχους. Καμμιά φορά αἰσθάνο-
μαι νὰ ραγίζεσαι ἡ καρδιά μου. Τὸν
παίρνω τότε στὴν ἀγκαλιά μου καὶ
μοῦρχνεται νὰ τὸν ρίξω στὴν ἀγκαλιά
τοῦ γέσου φάρᾳ. Ἀλλὰ τὴν ἴδια στιγ-
μὴ, δὲν ἔξρω πὼς, μετὰ ὅτι ἔνας
ἄριος φόδος, μετανοιώω καὶ κρατῶ
τὸ παιδί, καὶ τὸ σφιγγῶ στὸ στήθος
μου, σὰ νᾶθελε νὰ μοῦ τὸ ἀρπάξῃ ἡ
θάλασσα...

«Δὲν μπορῶ νὰ καταλάβω ἀπὸ ποῦ
προέρχεται αὐτὸς ὁ φόδος, ποῦ μέρα
μετὰ τὴ μέρα αἰσθάνομαι νὰ μεγαλώνῃ

«Νὰ κάθεται ἀπάνω ἔσ' ἕνα βράχο...

μέσα μου γιὰ τὴ θάλασσα! Δὲν μπορῶ
νὰ καταλάβω γιατί δὲν ἀντέχω νὰ τὴν
κοιτάξω πολλὴ ὥρα, χωρὶς νὰ αἰσθαν-
θῶ μὴ μὴ ἀδιαθεσία... Ὑποκεῖ-
σομαι τὰ χάρια τῆς καὶ ὁ θυμὸς τῆς
μετὰ τρωμάζει. Τοῦ κάκου λέγω μέσα
μου ὅτι ἔσ' αὐτὴ χρωστῶ τὸν ταλεν-
ταῖο θησαυρὸ ποῦ μοῦ ἔδωκε. Τί τὰ
θέλεις, δὲν τὴν ἀγαπῶ πιά, δὲν μπορῶ

πιὰ νὰ τὴν ἀγαπῶ! Ὅπως θέλεις ἐ-
ξήγησέ τοῦ ὅπως θέλεις πὼς το: ἀ-
χαριστία, ζήλεια, δευδαμονία, πρασαί-
θημα, ἀνοησία... Ἐκτός πιδ ἐν ἡ αἰ-
τία εἶναι ποῦ δὲν εἶμαι γεννημένη γιὰ
νὰ βλέπω τὰ «μεγάλια θεάματα τῆς
Φύσεως». Μάρσοι νὰ τὰ βλέπω καὶ
νὰ τὰ θαυμάζω λίγη ὥρα μονάχα, γι-
ατὶ τὸ πολὺ με κουράζει. Δὲν ἔξρω
καὶ ἔξω τί θέλω. Τὰ βουνά, τί νὰ σοῦ
πῶ, μοῦ φαίνεται πὼς κάθονται στὸ
στήθος μου τὰ δάση
με πνίγουν, ὁ Ὄκεα-
νὸς με κάνει ἀνω-κά-
τω. Μάθε το, ἀγαπη-
τέ μου, μὴ γιὰ πάντα
καὶ ἔχε το ὄπ' ὀφει-
σοῦ, δὲν μὴθρῶ νὰ ζῶ
σὲ χωριὸ ἢ καρδιά
μου κάνει τὰ γιὰ
τὴν πρωτεύουσα. Μά-
ρσοον οἱ μεγάλοι τῆς
δρόμοι, οἱ πλατεῖες
τῆς, οἱ δεινροστοιχίαι
τῆς καὶ ἀπ' ὅλες τῆς ἐ-
ξοχῆς ποῦ γνωρίζω,
δὲν προτιμῶ ἄλλη ἀπὸ
τὰ πρόσεται τῆς.

«Ὅτ' αὐτὴν στὸ παράθυρο... (Σελ. 28, σὺν.)

«Ἐκεῖ ἤθελα νὰ περῶ τὴ ζωὴ μου»
Θυμάσαι τὴν ὄρατα ἐκείνη ἐξοχὴ ποῦ
ἐπισκεφθῆκαμε μαζί, μὴ μέρα ποῦ
ἤμαστε περίπατο; Ἦταν Ἀπρίλις, Κο-
ριακὴ, καὶ μεῖς τότε ἤμαστε πτωχοὶ
μὰ εὐτοχισμένοι. Μὴ βίλλα—θυμά-
σαι; εἶχε νοικιαστῆρι καὶ ἡ καρτελό-
πορτὰ τῆς ἦταν ἀνοιχτὴ. Μπήκαμε μέ-
σα καὶ ἦταν τρέλλοι χᾶσαμε τὸ νοῦ
μας ἀπὸ τὴν ὀμορφιά τῆς. Τὴ χαριτω-
μένη κατοικία, ἀπλὴ καὶ γι' αὐτὸ ἴσα-
ἴσα ἀρχονικὴ, κατὰ τὴ γνώμη μας!
Ὁ κήπος ἦταν κατηφορικὸς, ὅλο πρα-
σινάδες καὶ ἀνθισμένες μηλιές. Στὸ
κάτω μέρος εἶχε κίθουσι καὶ πάρα πέ-
ρα, σὰ μὴ πλατεῖα, ἦσαν τὸ σπῆτι, στρω-
μένω ἀπέξω μετὰ τριάνταφολλίαι καὶ
κλιματαρίαις.
«Θυμάσαι τίς μωσχόβολες πασσα-
λιές καὶ τὰλλα πικρὰ δένδρα; τὴ δε-
ξιαμὴν μετὰ τὸ καθαρὸτατο νερό, ὅπου
ἔπιναν οἱ μελισσοφάγοι; καὶ τοὺς λῶ-
φοις ποῦ φαίνονταν ἀπ' ἀντικρῶ;... Ὅλ'
αὐτὰ τὰ ἔχω μπρὸς σὰ μάτια μου ὅ-
σα δόκτρα ἔχουσα ἀπὸ τότε, δὲν μπο-
ρῶσαν νὰ θολώσουν τίς λαμπρᾶς καὶ
δρσοεπρᾶς ἐκείνες εἰκόνας. Δυὸ δλόκλη-
ρες ὄρες ἦταν στὴν ἐξουσία μας ὅλα
ἐκείνα τὰ ὄρατα πράγματα. Εἴχαμε
κάμει κατοχὴ σὸ ἔξω κτήμα καὶ ἡ εὐ-
τοχία μας εἶχε ὀρῆ τὴ φωλιά τῆς.
Τότε ἀκόμα τὰ παιδιὰ μας δὲν ἦταν
γεννημένα ἔξω ὅμως καμάρωνα τρία
ἐκείνη καφαλάκια ποῦ κωνηγιόνταν στίς
δεινροστοιχίαι καὶ ἐκυλιόνταν στίς πρα-
σινάδες. «Ἄχ τί ἡμέρα ὀριστοῦργημα
ἦταν ἐκείνη καὶ τί ὀμορφα ὄνειρα εἶ-
δαμε καὶ-μέσα!»

1 Σεπτεμβρίου 1854
«Γέλασε μετὰ τοὺς φόδους μου, ἀλλὰ
μὴ γελᾷσθης μετὰ τίς ἀγάπες τοῦ γιοῦ
σου.
Τὰ πράγματα εἶναι πολὺ σοβαρῶ-
τερα ἀπ' ὅσο ἐπίστευα. Ἄκουσα
καὶ χρίνε μόνος σου.
«Εἶχ' ἀποφασίσει νὰ κάμουμε μὴ
μικρὴ ἐκδρομὴ μετὰ τὰράκι. Ὁ Στέφα-
νος εἶχε χαρὰ μεγάλη ποῦ θὰ πήγαινε
ἀμαξάδα καὶ ἐγώ, νὰ σοῦ πῶ, ἤθελα
νὰ λείψῃ λίγο ἀπὸ
τὰ μάτια μου ὁ Ὄ-
κεανὸς, γιατί, καθὼς
σοῦ ἔγραψα, πολὺ με
φοβίσει καὶ μ' ἐνοχ-
λεῖ αὐτὸς ὁ κύριος...
Πήραμε λοιπὸν, προ-
χθές, ἐν' ἀμαξάκι—
δηλαδὴ ὁ Θεὸς νὰ τὸ
κάμῃ ἀμάκι! Ἐνα σα-
ράβαλα καὶ, μετὰ
φωράλογα φοφίαις,
πετοὶ καὶ κόκκαλο, —
καὶ πρωτὶ-πρωτὶ ἐκινῆ-
σαμε. Μοῦ εἶχαν σπ-
οτήσαι γι' ἀξιοθέατο
μὴ κρεμαστὴ γέφυρα ἔσ' ἕνα πο-
τάμι. Ροσβερνάρδο λέγεται τὸ μέρος.
Κι' ἐκεῖ εἶπα νὰ τᾶμα.

«Ὡς ἕνα διάστημα πηγαίναμε πολὺ
καλὰ. Ὁ ὀδρανὸς ἦταν γαλανὸς, ὁ ἀ-
έρας καθαρὸς καθαρὸς, ὁ ἥλιος λαμ-
πρότατος καὶ ὁ Στέφανος ζωηρὸς κα-
ζᾶστη τὸν εἶχε ζα-
λισσι καὶ τοῦ κῆπ-
τι ἴτιθεσιν. Μὰ
ὅσο περνοῦσε ἡ ὥ-
ρα, τόσο μαγάλωνε
ἡ ἀδιαθεσία του
καὶ τὸ προσωπάκι
του τὸ γελαστό,
ποῦ πρὸ δλόγο ἦ-
τον σὰν τὸ μῆλο,
φαίνονταν χλωμὸ
καὶ λοιπημένο.
«Μὰ τί ἔχεις,
Στέφανέ μου, τί ἔ-
χεις; Δὲν μπορείς;
Μὴν πονεῖς, που-
θενά; Πέες μου, μα-
τάκια μου!» Ἐκει-
νὸς εἶποτα. Κι-
νοβοσε μόνο τὸ κε-
φάλι καὶ δὲν ἔβγα-
ζε ἄγνα.
«Τὸ βράδυ φθά-
σαμε στὸ Ροσβερ-
νάρδο. Ὁ Στέφα-
φανος μόλις ἔφαγε δυὸ μπουκιές καὶ
ζήτησε νὰ ελαγιάσῃ. Μὴ ρωτᾷς πὼς ἔ-
γινά κείνη τὴν ὄρατα! Τὸ παιδί κοιμήθη-
κε εὐθὺς μὰ ἐγὼ δὲν ἐκλείσασα μάτι ὀλη
τὴ νόχτα...
(Ἔπεται συνέχεια

«Ποῦ νὰ φανταζόταν τίς νέες συμφορᾶι...»
«Ἔπεται συνέχεια

«Ἔπεται συνέχεια
Μετὰφραστὴ Π. Ι. Φ. καὶ Γ. Σ.

κείνα χῶματα, ποῦ ἄλλο δὲν εἶχα ἐμ-
πρὸς μου παρὰ θάλασσα καὶ ὄλο θά-
λασσα, μὸς φάνηκε πὼς δρόβηκα στὴν
πιδ μαγευτικὴ κοιλιάδα! Τὴ δένερα, τί
σκισερὰ μονοπάτια, τί λιβάδια, τί τρε-
χομένα νερά! Τὰ μάτια μου, κουρα-
σμένα νὰ βλέπουν ὀλημέρα τὸν ἀπέ-
ραντο Ὄκεανὸ, δὲν ἔξερει μετὰ πόση εὐ-
χαριστικὴ ἀναπαύονταν σὲ ὄρατο αὐτὸ
θέαμα τῆς ἐξοχῆ! Δὲν μπορεῖς νὰ φαν-
τασθῆς πόσο ἀγαπητὴ καὶ ἐπιθυμητὴ
γίνεται ἡ Ρέα, ὅταν ἔχῃ κανεὶς ἐμπερὸς
τοῦ ἔξῃ δλόκληρου μήνεος τὸ γερο-
Προσιδῶνα μετὰ τὴν τριάντα του! Ἀπὸ
τὴν καλὴν ἐνὸς λαχὰ ὀκηπου εἶδα νὰ
νᾶνεβαίνῃ κανεὶς καὶ εὐφρανθήκε ἡ
καρδιά μου. Ἐβλεπε καὶ δὲν ἐχόρται-
να. Σοχνὰ ἔλεγα στὸν ἀμαξά νὰ στέ-
κεται γιὰ νὰ βλέπω μετὰ τὴν ἡσυχία μου
τὸ ὀμορφο ἐκείνο τὸ μέρος καὶ νὰ πο-
λαμβαίνω τὴν ἰσθδία τοῦ χόρτου.

«Ἀλλὰ παραῖνεο! Ὅσο ἐγώ, ἡ μη-
τέρα, ἀπὸ τὴ χαρὰ καὶ τὴν εὐχαριστι-
ση ξαναγινοῦμον παιδί, τόσο ὁ Στέφα-
νος, τὸ παιδί, γινόταν σοβαρότερος καὶ
δὲν ἔπαιρνα ἀπὸ τὸ στοματάκι του λό-
γο. «Κοίταξέ, Στέφανε, τοῦ ἔλεγα, τί
ὀμορφα!» Κι' ἐκείνος μόλις γόριζε,
ἔβλεπε μ' ἀδιαφορία καὶ ζᾶρωνε πάλι
στὴ γωνιά του. Ἀπὸ τὴ στιγμὴ ποῦ
πισοπλατήσαμε τὴ θάλασσα καὶ δὲν τὴν
βλέπαμε πιά, ἔσφαισε τὸ στόμα του,
σταμάτησε ἡ γλώσσα του. Μιλιά ὁ Στέ-
φανὸς σου! Ἐνόμισα πὼς ἡ πολλὴ

«Ποῦ νὰ φανταζόταν τίς νέες συμφορᾶι...»

«Ἔπεται συνέχεια
Μετὰφραστὴ Π. Ι. Φ. καὶ Γ. Σ.

ΟΔΗΓΟΣ ΤΟΥ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΟΥ

[Συνείδησις και τέλος: ίδε σελ. 22.]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η'. (Συνείδησις)

β.—Ο άλλος, ο οποίος θα έδω την πρότασιν, είναι έντελώς έλευθερός να την δεχθή ή όχι. Αν την δεχθή, τότε άντι πάσης άλλης είδοποίησως πρέπει να στείλη πρώτος έν τετραδίον του προς την Διάπλαιν συμ-επιληρωμένον κατά τας κατωτέρω οδηγίας, (S γ.) ή οποία τό στέλλει προς τόν προτεινάντα, και έχεινος πάλιν, άμα λάβη τό τετραδίον, όφείλει να στείλη τό ταχύτερον έν ίδιόν του, (συμπληρωμένον έπίσης), διά ν' άποσταλή εις άπόδοσιν προς τόν δεχθέντα την άνταλλαγίν. Οταν λοιπόν ό μόν δεχομενος την άνταλλαγίν στέλλει τετραδίον πρώτος, ό δε προτεινών αυτήν στέλλει δεύτερος.

γ.—Ο τό δεχομενος την πρότασιν, καθώς και ό προτεινών, όταν θα στείλουν τό τετραδίον των, πρέπει πρώτον να γράψουν τας άπαντήσεις, να τό υπογράψουν πάντοτε με τό ψευδώνυμον των, με τό όποιον έγινεν ή πρότασις, ή και με τό όνομα των μαζί, (άν θέλουν να πανερωθούν να εαυλωσίουν γραμματόσημον τεσσαράκοντα λεπτά, πάντοτε 40 λεπτά δι' όπουδήποτε είναι τό τετραδίον, διότι με αυτά, έντός των ταχυδρομικών τελών πληρώνεται και ή πολυσχιδής όηρησία της άνταλλαγής Μ. Μυστικών), να γράψουν εις τό άνω περιθώριον του έξωφύλλου με κ ο λ υ β δ ο κ β ν δ υ λ ο γ, προς ποίον άπευθύνεται τό τετραδίον, (τό ψευδώνυμον του άρχαι) και να τό στείλουν εις τό Γραφείον της Διαπλάσεως όπως τό διαβιβάζει.

4.—Τετραδία με άκόσμούς και άκροπέρις άπαντήσεις, ή με προσωπικούς ύπαινημούς, με περιγραφάς εις τας άπαντήσεις, δεν διαβιβάζονται υπό της Διαπλάσεως.

5.—Νέαι πρατάσεις περί άνταλλαγής Μ. Μυστικών εκ μέρους των καθυστερούντων τετραδία, ήτοι των μη άποδιδόντων τα λεφθέντα έντός μηνός: τό παλι, δημοσιεύονται μέν, αλλά σημειομενόν; συγχροσος με την δημοσιεύσιν, του αριθμού των τετραδίων τα όποια όφείλει ό προτεινών, έντός παρενθέσεως εδδής μετά τό ψευδώνυμον του.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ'. Τό Ξεσπάθωμα.

1.—Ξεσπάθωμα λέγεται ή φροντίς και ή έγέγεια την όποιαν καταβάλλουν οι φίλοι της Διαπλάσεως προς έγγραφην νέων συνδρομητών.

2.—Η Διάπλαισις, διά νά κινήση περισσότερο την ευγενή έμιλλαν των φίλων της; Ίδρους Διαγωνισμών Ξεσπαθώματος, του όποίου οι όροι δημοσιεύονται εις έκάστην προκήρυξιν. Έπιτακτικώς και άμοιβαί άπονέμονται εις τούς Ξεσπαθώνοντας, τών όποίων δημοσιεύονται και αι εικόνες.

3.—Εις τόν Διαγωνισμών Ξεσπαθώματος λαμβάνουν μέρος: πρώτον, οι συνδρομηταί οι έγγραφοντες νέους συνδρομητάς έτησίους, εξαμήνους και τριμήνους; και δεύτερον, οι Μικροί Σύλλογοι οι ιδρύμενοι υπό συνδρομητών με κέρτιον σκοπόν την διάδοσιν του περιοδικού μας. Διά τοϋτο ανακηρύσσονται χωριστά Κρουφάιος Μονάδων και Κρουφάιος Όμάδων.

4.—Λεπτομερής Τιμοκατάλογος των τόνων «Διαπλάσεως» και Βιβλιοθήκης δημοσιεύεται έκάστοτε εις τό φύλλον.

2.—Πάσα άποστολή χρημάτων και παραγγελία, και έν γενεί πάσα έπιστολή άπευθύνεται προς τόν κ. Νικόλαον Η. Παπαδόπουλον διευθυντήν και έκδότην της «Διαπλάσεως των Παιδών» δδδς Εξουσιδίου 38, εις Αθήνας. Τό άτίμιμον των συνδρομών και άλλων παραγγελιών άποστέλλεται:

Α) Διά Ταχυδρομικής Έπιταγής, ή όποια—σημειωτέον καλώς—είναι τό ασφαλέστερον και δι' αυτό τό προτιμώτερον από κάθε άλλο μέσον άποστολής χρημάτων.—Β) Έλλείψει Ταχυδρομικής Έπιταγής, διά χρησιμοσημάτων και γραμματόσημων Έλληνικών.—Γ) Διά Γραμμάτων έπι οπισθήροτε των έν Αθήναις Τραπεζών, ή προσθήρη λεπτών 20 διά χαρτόσημον της εξαργυρώσεως.

3.—Έπιταγή περιέχουσα χρήματα, ή άλλας αξίας, ανάγκη να στέλλεται συστημένη και καλώς ασφαρισμένη ή Ισπανικου κηροϋ, προς άποφυγήν άπολασίας ή παραβιάσεως, διά την όποιαν έν πάση περιπτώσει, οδερμιαν άναλαμβάνομεν εδδύνην.

4.—Από τόν 1894 ή «Διάπλαισις» έγινε από δεκαεπενθημέρου εβδομαδιαία, ήλλας οχήμα και εις όλην εις τής Β' Περίοδου. Και κατά τό διάστημα τοϋτο, ήτοι από τού 1894 μέχρι τού 1922, έξεδόθησαν τόμοι 29, όνομαζόμενοι «Τόμοι της Β' Περίοδου».

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ'. Δυνατώσεις συνδρομής.—Τρόποι άποστολής χρημάτων.

1.—Η συνδρομή εις την Διάπλαισιν είναι προσωληρωτέα έπιθυμών να εξακολουθήση, πρέπει πριν λήξη ή συνδρομή του, να την άνανέωση. Ο μη έπιθυμών να εξακολουθήση, όφείλει να τό

2.—Από τόν 1894 ή «Διάπλαισις» έγινε από δεκαεπενθημέρου εβδομαδιαία, ήλλας οχήμα και εις όλην εις τής Β' Περίοδου. Και κατά τό διάστημα τοϋτο, ήτοι από τού 1894 μέχρι τού 1922, έξεδόθησαν τόμοι 29, όνομαζόμενοι «Τόμοι της Β' Περίοδου».

3.—Έπιταγή περιέχουσα χρήματα, ή άλλας αξίας, ανάγκη να στέλλεται συστημένη και καλώς ασφαρισμένη ή Ισπανικου κηροϋ, προς άποφυγήν άπολασίας ή παραβιάσεως, διά την όποιαν έν πάση περιπτώσει, οδερμιαν άναλαμβάνομεν εδδύνην.

ΤΟ ΩΡΑΙΟΤΕΡΟΝ ΚΑΙ ΧΡΗΣΙΜΟΤΕΡΟΝ ΔΩΡΟΝ ΤΗΣ ΠΡΟΤΟΧΡΟΝΙΑΣ

Είναι ο τελευταίος ΘΑΥΜΑΣΙΟΣ ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΟΥ 1922

Με τας 416 Σελίδας του.—Με τας 280 εικόνας του.—Με τό «Παιδί της Μούρης Μίσσας».—Με την «Διονυσίαν».—Με 52 «Αθηναϊκός Έπιστολάς».—Και με άμέτρητα άλλα διηγήματα, παραμύθια, ποιήματα κτλ. κτλ.

ΤΙΜΑΤΑΙ Αρραφός δρ. 40.—(και ταχυδρ. δρ. 41 διά τό Έσωτ. και 46 διά τό Έξωτ.) Ραμμένος δρ. 43.—(και ταχυδρ. δρ. 45,70 διά τό Έσωτ. και 49 διά τό Έξωτ.)

ΜΑΝΗΦΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ» Αθήναι, 38 δδδς Εξουσιδίου την 22 Δεκεμβρίου 1922.

ΚΑΛΑ σας ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ, αγαπητά μου παιδί! Και του χρόνου, με ύπαισι και χαρά. Αυτό τό φύλλο, έκδίδεται χωρίς άλλη καθυστέρηση, (Δευτέρα ή Τρίτη, έπιτό, διά τό έχετε λάβει.) Τό έρχομενο όμως θα τυπωθή στην ήμερα του και θα τό έχετε βιβδίο, όπως πάντα. Άποστέλλομαι στην τέλη, από την όποια, χωρίς να θέλωμε βέβαια, είχαμε βγή.—Τό έρχομενο φύλλον, προσωπογραφικό, θα έχη κι ένα όφαιτό οδδτω του κ. Βούττη.

Η «Αδελφάρα μου», ό νέος τόμος της βιβλιοθήκης της Διαπλάσεως, έν πιστεύω να είναι έτοιμος ως την Πρωτοχρονίαν: Πάντως όμως θα έκδοθή ως τό τέλη Ιανουαρίου.

Μη λησμονήτε, μαζί με την άνανέωσιν της συνδρομής σας, διά τό 1923, να στέλλετε και τό συμπληρωμα τό 1922, —όσοι, έννοσεται, δεν βρήκατε εύκαιρία να τό στείλετε ως τώρα. Έπίσης όσοι άνανέωσατε διά τό 1923 κατά τό παλαιόν τιμολόγιον πρέπει να συμπληρώσετε την συνδρομή σας κατά τό νέον που βλέπετε στην 1η Σελ. Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

Κάνει χατήρια Ι. κτλ. κτλ. Μιά έλληπίς ύπάρχει μόνο: να τό συνισθανθούν οι ίδιοι πόσο με βλέπουν μ' αυτά και να τάρησούν οικισθελώς. Αν μπορούσαν μήπως και να τα σιχαθούν αυτοι οι ίδιοι! Τι καλά που θα ήμασταν!

Κάποιος Έπιστολάς μου έστειλαν αδελφόν την εβδομάδα και οι έής: Φίλδα, Φιλελεύθερος Κερκυραϊός, Μάγος Αντοατής, Αιμιλία Χάβ, Σπίτζ, Νόβη, Νικ-Κάρτ, Καίτη, Παν. Ραφαήλοπουλος και Γέωργ. Αθήνας.—Έπέλεσα διά παραγγελίας των και τούς εύχαριστώ όλους για τό καλά των λόγια, άνανέωσεις, ξεσπαθώματα, συμπληρωματα, κτλ.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Διά 4 έως 3 τό πολύ πρόσθετος δεσχ 1,50. Διά τας περιόδων λαπέ 30 ή λέξες.

Η Μ.Μ. έπιθυμούν να ανταλλάξουν ό Άγγελος Ειρήνης με όλους τούς Αθηναίους και Πειραιώτες.—Τό Όνειρο της Κύπρου με Καίτη, Μαντζουροδάνα, Οδδαίου Ατών, Παναγιώτ. Παζών, Μαργαρίταν, Σανθή Παταλοδα, Κόμησαν τών Αχαρνών, Ασσόχαστην, Ριζίαν, Νενάιαν, Ρόζαν, Ψιρίαν, Αιματανολογ. Ιωνίαν, Τριελλή Παταλοδα, Σμαρτάδα, Οριερα Παλάτι, Μιρκαν Ηδδοποιον, Αρρωσ. Κύμα, Αρθδα, Φοβέλιον, Φαίλη, Αδραν, Μοροβίλιον Χαρονην, Μαργαριταρίαν, Παταρονα τ. Αρρωσ, Τσουκιά, Παταχτή Νηροιστοδία, Κάλαμα, Καρομισίτα, Ιδιότροπη, Τετανα, Ιβρών, Αορδαί, Νεράδα τ. Βασπόδου, Νευροσποστα, Καλα, Αηλοδία, Στρομυποδία, Μιρκω, Αρ. Γυμνασίον, Ιων, Δημιαογίαν, Έλευθερίαν, Καρομπαν, Αδδους άλλους άλλους έν την Αθήνα, Πειραιά, Φίλδα και Περίοδου.

Η Διάπλαισις άποστέλλει τούς φίλους της Δεσποινίδων, (έλαβα εύχαριστά πολύ και για τα καλά λόγια) Αρρωσ Α. Κ. (Βασιλία τό 52' χαίρω που δεν έσκέφθησ ποτέ να μάψησ) Φιλελεύθερον Ίωνα, (εύχαριστά πολύ και για τα ξεσπαθώματα) Σπυρητήρη (έλαβα, εύχαριστά πολύ και για τα ξεσπαθώματα και για δια για έλοι ατό είναι και φέτος συνδρομηταί δδσκολα, έξοισ, με άφίλιον έμνα) Κων. Α. Ξαοθ. (εύχαριστά πολύ για τα καλά λόγια αι εισιτηρια διά την Σχολήν γίνονται συνήθως: τέλη Αδγούστου-άογίς Σεπτεμβρίου) Γιούλιαν έλαβα, εύχαριστά χάρη που είχες ελίφωσ αι τό άνάλο

ΤΟ ΣΥΜΠΛΗΡΩΜΑ

Μη λησμονήτε, μαζί με την άνανέωσιν της συνδρομής σας, διά τό 1923, να στέλλετε και τό συμπληρωμα τό 1922, —όσοι, έννοσεται, δεν βρήκατε εύκαιρία να τό στείλετε ως τώρα. Έπίσης όσοι άνανέωσατε διά τό 1923 κατά τό παλαιόν τιμολόγιον πρέπει να συμπληρώσετε την συνδρομή σας κατά τό νέον που βλέπετε στην 1η Σελ. Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ο Γιαννάκης ζητεί από τόν πατέρα του δδρω για τό γενέθλιό του ένα ποδηλάτικον.—Καλά, του λέσι ό πατέρας του, σε δέκα μέρες που είναι τα γενέθλιά σου, τα πράγματα θα έχουν πέσει και θα σοϋ τό πάρω.—Όχι, όχι, φωνάζει ό Γιαννάκης σοβαρά. Δέ θέλω να πέσουν τα πράγματα, γιατί θα σπάσει τό ποδηλάτι μου!

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ (Οδδων ψευδώνυμον εγκρίναται ή άνανέωσιν, άν δεν συνοδεύεται υπό τού δικαιώματος δρ. 3. Γά εγκρίναται ή άνανέωσιν μόνο τούρου μέτρος της 30 Νοεμβρίου 1923. Όσα συνοδεύονται από Α, άνησούν εις όφείλια και δσα από Β, εις κορίτσια.)

Νέα ψευδώνυμα: Αδωκαίτη, κ. (ΧΒ). Ίνδαμα τού Έλληνογίμου, ά. (ΦΚ). Μάξ, ά. Καρδιά Ηρώων, κ. (ΠΜ). Χαϊδεμένη, κ. Μορτάκος, ά. (βέβαια). Σκουπίδι, ά. (ντιν-ντιν). Αδουρα, κ. (ΥΚ). Μικρός Αδδός, ά. (ΑΒ). Ανανέωσεις ψευδώνυμων: Φέρελις, ά. Φίλδα, κ. Φιλελεύθερος Κερκυραϊός, ά. Παύλα, κ. Αιμιλία Χάβ, κ. Ρίτα, κ. Έλλιδας Αρναλά, κ. Νύμφη τού Δάου, κ. Τραγοδία της Ένώσεως, ά.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ.Σ.Σ.

Αθήνας:—Από τό έρχομενο φύλλον άρχίζει ή δημοσίευσις των εγκριτων κομμάτιων της Α' Τριμηνιας. Και ίδου ποια σειρά θα κρατηθή: Έπειδή καθέ Σελις πρέπει να είναι ποιήμα, να περιέχη δηλαδή διαφύρον είδω, και μεγαλών κομμάτια.—Ένα-δύο διηγήματα, μιά-δύο περιγραφές ή ύποκώσεις, ένα-δύο ποιήματα, ένα-δύο φαίδρα, μερικές σάτιρες, κανένα έπικαιρο, κτλ.—θα χωρίσω τα εγκριθέντα κομμάτια κατ' είδη και μεγέθη. Θα δδλω δηλαδή χωριστά τα έπικαιρα, χωριστά τα διηγήματα, χωριστά τα ποιήματα και καθεξής. Και θα παίρνω κάθε φορά ένα-δύο από κάθε σωρό, έως να συμπληρωσεται ή Σελις ή να γεμίη ή διαθέσιμος χώρος. Με τη διαφορά όμως ότι από κάθε σωρό θα προτιμώ πάντα τό μικρότερο αδδωντα άρθεμα. Έτσι π: χ: θα δημοσιευθή πρώτα τό υπ' αριθ. 2 εγκριθέν διηγήμα και κατόπι τό υπ' αριθ. 5. Πρώτα τό υπ' αριθ. 3 ποιήμα και κατόπι τό υπ' αριθ. 6. Και καθεξής. Όσοι μ' δδων τόν κατ' είδη και μεγέθη χωριστά, —άπαραίτητο για την ποιητική της Βελιδος μας, —πάντα θα διατηρήθη στή δημοσίευση ή προτεραιότης της άποστολής και θα προηγηθούν έν γενεί τάρχαιότερα κομμάτια των νεωτέρων.

Αποστέλλονται: Η λέμβος τού μεταγλώσσου. Μισαφραγίς τού Ουαίρον τού Έλληνογίμου, σε γλώσσα άκατάλληλη. Ας τά Ιανουαριακά, στή γλώσσα που μεταχειρίζομαι.—Ο άδδός Κυνηγός τού Γηνοίου Έλληνογ. Κι' από μεταφραση θα είναι, αλλά έπίσης άδδεια.—Από τα Φιλόδοξα τής Μαγίσεως. Πολύ νοστικώ και καλογραμμένο. Αλλά τό θέμα ακατάλληλο για τό περιοδικό μας. Τά

συν. δ. Θεός βοηθός!) Παύλιαν (β. στοιχεία, εδαχριστώ) Βυζάντιον (φωτογραφίαν θλαβα, βραβείον 2-στειλα). *Απειλή *Ηρακλειώτην (εδαχριστώ πολυ και για το συμπληρώμα, και για το ξεσπάδιον και για δια μου γράφεις) Ξανθόν Βυζαντινόν (δωσ. ασημένιος εἶσαι; σὶ καλὸ σου!) Νίκων Δ. Σπέν. (β. στοιχεία) Ψυρίκιον, Μανωλὴν *Αράχνην, *Ιδεολάτρην κτλ. κτλ.

Θέλειαν. Παπαγιάννην τοῦ *Αργεῶ (θλαβα, εδαχριστώ.)

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΙΣΥΝΕΚΡΙΑ τοῦ 26ου Διαγωνισμοῦ Λέξεων. Αἱ λέξεις ἔσονται μέχρι τῆς 17 Φεβρουαρίου ἄλλα καὶ πέραν τῆς προθεσμίας ταύτης, ἐπ' ὧσιν δὲν θὰ ἔχουν ἀσκήθ δημοσιευθῆ.

41. Αεζιγγραφος

*Ασχημικὸ καὶ πρόθεσι
*Αν, φίλε, συνενώσης,
Μία τρομερὴ βασιλισσα
Ἐδδὺς θὰ φανερώσης.

Ἐστάλη ἀπὸ τοῦ Σπυριδιάνου

42. Δογοπαικτικὸς Αεζιγγραφος

Κοίταξ: ἄλλοι λυμένο
Πηλακαί εἰδὼ κ' ἔκει...
Ἐάφνου βροίκεται μελεγμένο
Στην οὐρὰ τῆ φροντιότη.
Δίγει μιὰ νάπαλλαχθῆ,
Μὰ ἡ οὐρὰ του ἔχει κοπή !
Τότε τάλιο ἀφανίζεται...
*Ἄλλὰ ἰδοὺ ἕνας νέος ἀγνός
— *Αρχαίου ἦρα ο ἰός,
— Εἰς τῆ θέσει του ἐμφανίζεται !
Ἐστάλη ἀπὸ τοῦ *Ιωνικῶ Οὐρανοῦ

43. Στοιχειόγραφος

Μιὰς νήσου τοῦ Ἁγίου
Τῆς κόβεις τὸ κεφάλι
Καὶ βασιλεὺς ἀρχαίου
Τὸ θνομα προβάλλει.

Ἐστάλη ἀπὸ τῆς *Ιων. Α θρας

44. Τονόγραφος

[Μὰ λέξεις τῆς Ἀσκητικῆς]
Πολλὰ πετοόμενα πετοῦν,
*Ἀπειροκτὰ ἂν τάφησιν.
Κι' ἐστ' ἄσπρα γίνονται λαμπρά,
Τὸν τόνο ἂν τοὺς κινήσῃ.

45. Τρίγωνον

***** = Φυτόν
***** = Βασιλεὺς Αἰγύπτ.
***** = Πόλις τ. Ἑλλάδ.
***** = *Ἡπειρος.
*** = *Ἀριθμητικόν.
** = *Ἀντανύμια.
* = Σύμφωνον.

Καὶ καθέτως τὰ ἴδια.
Ἐστάλη ἀπὸ τοῦ Καρούε

46. Παιγνιον

Εἰς τὰ κενὰ αὐτὰ τετραγωνίδια νὰ τεθεῶν ἀριθμοὶ οἰοιδήπατε, καὶ οἱ ἴδιοι ἀκόμη, ὥστε τὸ ἀθροίσμα καθέτου εἶναι 100.

Ἐστάλη ἀπὸ τοῦ Παγγελλ. Πόδου

47. Μαγειρὴ Εἰκὼν ἄνευ εἰκόντος

— Ἀθήματα ! Τάχη ! τρέξετε κ' ἔφατεσ ! Νέ τε !
— Πουά, καλέ ;
— Ἀυτὴ πὸς σὰς εἶπα.
Ἐστάλη ἀπὸ τῆς Φλομαθοῦς

48. Ποιητικὴ *Αερωστικῆς

Τὸ πρῶτον τῆς πρώτης τῶν κάτωθι ζητούμενον λέξεων, τὸ δευτέρου τῆς δευτέρας καὶ οὕτω καθεξῆς, ἀποσπλοῦν δημοτικὴν βασιλέα :

1, Γῆρας καὶ ὄρος. 2, Βασιλεὺς τῆς Κρήτης. 3, Πόλις τῆς Ν. Ἑλλάδος. 4, *Όρος τῆς Ν. Ἑλλάδος.

Ἐστάλη ἀπὸ τοῦ Βιωμαρῆ

49. Μικτὸν

10-γμμη-η μμν-οι
Ἐστάλη ἀπὸ τοῦ Ἐξέτιου Πόντου

50. Γρίφος
βι βι *Ἀγγλία
βι βι *Ἑλλάς
βι βι Ρουμανία
βι βι

εἶδον κρίνον Γερμανία
γορφοῦλλον ΜΟΥ *Ἰσπανία
Ἐστάλη ἀπὸ τοῦ Ἐνδέρου *Ἡρώος

Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς

51. Double Acrostiche

Les premières lettres des mots ci-dessous forment un aimable oiseau, et les troisièmes une définition géographique:

1, Ville d' Italie, 2, Région de l' Asie; 3, Maladie de la peau; 4, Phenomène astronomique; 5, Organe du corps; 6, Grande fête.

Ἐστάλη ἀπὸ τοῦ *Αγοροκόριτου

52. Transformations

La n a g e, par six transformations, devient m e r.

Ἐστάλη ἀπὸ τοῦ Νέδωνος

ΛΥΣΕΙΣ

τὸν Π. *Ασκήσεων τοῦ φύλ. 36

516. Λάουρα (λά, οὐρά).—517 Τύχη (τί, χί).—518. *Ἐκλεψίς-ἔλλειψις.—519. Ρέα-ἔρα.—520. *Ἡ Σελήνη, τὸ σέλινον.

521. ΔΕΜΑ ΕΤΟΣ ΜΟΝΗ ΑΣΗΡ ΔΑΜΙΑ
522. ΣΑΥΡΑ ΗΜΕΡΑ ΘΕΡΟΣ

523. Τὰ δώδεκα σπέρ. ΣΑΜΟΣ τα σχηματίζουν τῆν λέξιν ΕΠΤΑ.—524. *Ἄδικος πλοῦτος οὐκ ἔστι βέβαιος—525. Καὶ μετὰ ἀνόμων ἐλογισθῆ. (ΚΕ μετὰ Ἄ, ἀνο μων ελ,ογ εἰς θῆ).—526. Coin-Foin-Loin-Soin.—527. vouloir c' est pouver.

ΤΟΜΟΙ

ΤΗΣ ΔΙΑΠΑΡΕΣΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

Τῆς Α' Περιόδου (1879-1898)
ἀπὸ τοὺς ἐκδοθέντας 24 τόμους ὑπάρχουν ἀκόμη μόνον οἱ 23ῆς ἐπτά : 5ος, 7ος, 12ος, 14ος, 18ος, 19ος καὶ 20ος. Ἐκάστος τόμος δεῦξ. 10, ταχυδρομικὸς δὲ ἀποστολλόμενος δεῦξ. 10,70 διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν καὶ δεῦξ. 11,50 διὰ τὸ Ἐξωτερικόν.

Τῆς Β' Περιόδου (1894—1922)
ὑπάρχουν ὅλοι οἱ ἐκδοθέντες τόμοι, 29 ἐν ὄλῳ. Ἐκάστος τόμος ἀρρωτος δε. 40 καὶ ραμμένος δε. 43. Ταχυδρομικὰ τέλη ἐκάστου τόμου προσθετὰ εἰς τὰς ἀνω τιμὰς : Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν δε. 1, ὁ ἀρρωτος καὶ δε. 2,70 ὁ ραμμένος, διὰ δὲ τὸ Ἐξωτερικὸν δε. 6.—εἰτε ἁρρωτος εἰτε ραμμένος

Τὸ πρῶτιστον καθήκον τοῦ καλοῦ συνδρομητοῦ εἶναι ἡ ἐγκαιρὸς ἀνανέωσις τῆς συνδρομῆς του.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διὰ 1 βας 10 τὸ πολὺ λέξεις μετὰ ἀπὸ στοιχεῖα δε. 4 (τὸ ἐλάχιστον τὴν μίαν). Πέραν τῶν 10 λέξεων 40 λεπτὰ ἡ λέξις, μετὰ πᾶσα δὲ στοιχεῖα λεπτὰ 50, καὶ μετὰ πᾶσα λέξ. 60. Ὁ χαριστικὸς στίχος δεῦξ. 2. Ἡ ἀποκλιρορῆ εἶναι ἀκαταρτητῆ.

(ΚΓ' — 71)

Σφίγγω μ' ἐγγνωμοσὴν καὶ θέρω μὴ τὸ χεῖρ τῶν ὑποστηρικτῶν μου. Θὰ τοὺς εὐχαρισῶ καὶ ἰδιαιτέρως.—Η ΡΙΤΑ τον.

(ΚΓ' — 72)

ΕΠΙΛΑΛΑΣ ΑΓΚΑΛΙΑ, Σοῦ ἐξησφάλισα 80 ψήφους ἀπὸ τῆ Σπρος, καὶ πιστεύω πᾶς κανεῖς δὲν θ' ἀρηθῆ τὴν ψήφο του στή Ρίτα τον... ΣΚΟΥΠΙΔΑΣ

(ΚΓ' — 73)

ΕΠΙΛΑΛΑΣ ΑΓΚΑΛΙΑ, ἔχεις σθῆ διὰθεσῆ Σου 48 ψήφους... Ζήτω ἡ ΡΙΤΑ μας, παιδιὰ!

(ΚΓ' — 74)

Α ΠΟΚΑΛΥΨΕΙΣ :— *Χερσφρανοῦς *Ἑλλην: Γ. Θρασιάδης, Κόδριγκτον: Γ. Κανέης, Νύμφη τ. Δάσους: Μ. Γεωργακοπούλου, Γλυκοχάραμα : Ε. Σαραντοπούλου, Εὐμένης Κορδιανός: Βογιατζόγλου, Ροδόδακτυλη Ἀδγούλα: Η. Θεοδοσιάδου.—ΑΡΧΙΔΙΑΒΟΛΟΣ

(ΚΓ' — 75)

Α ΓΑΝΗΤΑ ΜΟΥ ΔΕΡΦΙΑ, Κατέρχομαι σὸ εἰστεινὸ ΔΗΜΟΨΗΦΙΣΜΑ μετὰ τὸ ἴδιο τὸ ΨΕΥΔΩΝΥΜΟ μου καὶ μετὰ τὴν ΕΛΠΙΔΑ ὅτι αἱ φίλοι καὶ ἀκόμη οἱ ἐχθροὶ μου θὰ με ΨΗΦΙΣΟΥΝ ΑΡΧΙΔΙΑΒΟΛΟΣ

(ΚΓ' — 77)

Δ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ «ΣΥΜΡΗΝΗΣ» Μικρὸν Μυστικὸν καὶ Καρτὼν. Βραβεία Surprise (;) Συμμετοχὴ 50 λεπτοί. Προθεσμία δέμηνας. Δίσις ἡ ἴδια.

(ΚΓ' — 78)

Π. Α. Δ., σοῦ κηρύττω πόλεμον μετὰ τοῦ *Όρου: Ἐσπέντισμα, Δέγχοις Ἀσβήτης: Βοηγιούκας, Ἄερόστατο: Κριεζῆ.—ΧΟΛΕΡΑ

(ΚΓ' — 79)

ΜΕΓΑΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΩΝ.—Βραβεία κέντες: Α') *Άγνωτος καὶ Μοντερχιότος, χερσοδέτα. Β') Γῆρος τοῦ Κόσμου, Γενοβέφα. Γ') Μυθιστόρημα *Απόρου Νέου καὶ Δεκαπενταετῆς Πλοισαρχῆς Δ'). Στρατιωτικὰ Διηγῆματα. Ε) Παιδίον Ἀσπῶν. Προθεσμία δέμηνας. Δίσις: Κ. Μωδιανῶν, Ἡράκλειον

(ΚΓ' — 80)

Α ΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ ΜΟΥ: Α' Βραβείον: Τυχαυρογενόπουλος (*Ἰσότιμος: Ταγγῶ). Β' Νίτσα (*Ἰσοτιμοι: Μπερμπαντέκος, Ν. *Ιωαννίδου). Τοὺς λοιποὺς εὐχαριστῶ.

ΜΕΜΟΙΣ

ΚΓ' — 80α

«Σ. Β. Σ. Δ.»
Ἰδρῶθ ἐν Ἀθήναις συμμορία. Σκοπὸς μυστηριώδης. Μίλη δὲν δέχεται. Δίσις: Μιχ. Τσάβαν, Ρ. Γ. Ἀθηνῶν.

(ΚΓ' — 81)

Α ΘΑΝΑΤΗ ΕΛΛΑΔΑ

Σὸ Διμογήρισμ

(ΚΓ' — 82)

Ἀκίλλα, βάρβατα καὶ σὲ πρὸς σπρὸς σὸ ἐκκουκούλωμα: Π' δηροπόλης—Νίτσα Βενεδίκτος, ποῖος, νομῆσις;... ὁ Βασιλεῖμας!—Μαῖστα, Ἀράχνη. Σκοπια, Φαράσι.

(ΚΓ' — 83)

ΑΡΧΙΔΙΑΒΟΛΟΣ

ΑΡΧΙΔΙΑΒΟΛΟΣ

(ΚΓ' — 84)

Παιδιά, ψηφίστε καὶ τὸ ὄμορον ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΗΣ ΕΝΟΣΕΩΣ ποῦ ψάλλεται ἀπὸ τὸ στάμα καὶ θε σιλαβομένης καθῆσις.

Τραγουδοῖ τῆς Ἐνώσεως

(ΚΓ' — 85)

Βεατρίνη ΦΑΟΚΚΟ, Ρίτα, Σόλογοι Μόζαρε, ΔΕΥΚΟΣΙΑΤΙΣ, ζητῶ ὑποστήριξίν σας.

Τραγουδοῖ τῆς Ἐνώσεως

(ΚΓ' — 86)

Α' ὄσες καὶ ὄσους Ἀθηναίους Ἐπέηρα Μ. Μ. ἐπιθυμῶ μὲ εὐστέτερα φίλην γνωριμὰ μ' ἀνταλλαγῆ ε. Ρ. ἡ ἐπιστολῶν. Ματωμένη Ἀύση, Σανσελλάω, Γαλλοῦ Σκουροφόρος, Ἀμυδρῶ Ἀλμῆνις, Σκόρδια Φύλλα, Χλωρῶ Δελφίνο, Μακεδονικὸν Ἰδεῶδες Φρόδες, Περσασική, Ἄσρη, Ἰουλιανῆ, ἀπὸ σῆς εἶμαι βέβαιος πᾶς θάχα. Ἡ Δίσις μου: Χαράλ, Μ. Τύμβιον, Ρ. Γ. Ἀθῆναι.

Βάλοισμο Πανσιπωνα

*Όσιρο τῆς Κύπρου

(ΚΓ' — 87)

—ανθῆ Κυρία, τὰ γενέθλια σου —τάκανες καὶ τάφαρες μόνη σου, εἰ;—Μαῖστος Καβαλλάρη

(ΚΓ' — 88)

Ἀλληλογραφῶ καὶ ἀνταλλ. Μ. Μ. με δλοῦς καὶ δλας. Γράψατε: Δημ. Πανταζῆν, Θῆβας,

ΑΡΩΤΟΣ ΠΥΓΜΑΧΟΣ

(ΚΓ' — 89)

Ἄηλοισ. — Ἡ δευθυνοῖς μου Δεῖναι: *Αναδάντο Γέλιο, Poste-Restante, Ἀθήνας.

(ΚΓ' — 90)

ΟΚΑΠΕΤΑΝ ΚΑΡΑΠΗΡΗΣ εἰσέρχομενος εἰς τὸν ταρτηνὸν κήλιον τῆς Διαπλάσεως χαρτετῆ ἀπαξάπαντας, ἰδιαιτέρως δὲ τοὺς Φιλελευθέρους, καὶ ἀνταλλάσσει Μ. Μυστ. καὶ κάρτ-ποστὰλ με δλοῦς καὶ δλας.

(ΚΓ' — 91)

Μπερμπαντέκο, μήνα ἔχω νὰ λάβω γράμμα σου... Γιατί; ΕΛΠΙΔΟΠΛΕΧΤΗ ΠΟΡΦΥΡΑ

(ΚΓ' — 92)

ΕΛΠΙΔΟΠΛΕΧΤΗ ΠΟΡΦΥΡΑ

Τὸ Διμοψηφισματος ἡ

(ΚΓ' — 93)

Σκοπια, Φαράσι—Μαῖστικα Ἄελοῦ, Νίτσα Ἰωαννίδου: γὰ νὰ μάλιστα νὰ μὴν περάσετε ἄλλη φορὰ ἦσυχαι παιδικία σάν τῆ Νίτσα καὶ τῆ Ἀῖσα Ματωμένη.

Κίρκη

(ΚΓ' — 94)

Μπερμπαντέκο, γιατί δὲν ἀπαντᾶς σὸ γράμμα μου; Κίρκη

(ΚΓ' — 95)

Ἄλοτ, νὰ λῆς σιγὰ τὸ «Πάτερο ἄμων». ΝΟΡΜΑ

(ΚΓ' — 96)

Ἄβολοκιδεῖο, περιμένω διέφθυναι. ΝΟΡΜΑ